

CHƯƠNG IX:

Cài chặt cửa phòng. Thê Tần đứng dựa cửa. Tự nhiên cô chảy nước mắt, rồi khóc thê thiết. Cô không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Cô không hiểu nổi tại sao Hải Đăng thay đổi nhanh chóng như vậy. Nhanh hơn cả tắc kè đổi màu. Một phút trước đó, anh ta rất nghiêm chỉnh, thành thật và dịu dàng quan tâm đến cô, đến mức cô ảo tưởng anh ta sẽ tỏ tình. Thê rồi ngay sau đó, anh ta trở nên gai góc, làm lì, rồi liền đó lại nhâng nháo, đùa cợt. Anh ta làm cô chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác, cuối cùng là đau đớn vì bị coi thường.

Thê Tần không chịu nổi điều đó. Tại sao anh lại cư xử với cô như vậy chứ. Cô đâu phải người lạ đối với anh tạ. Và hai người đã từng gắn bó với nhau kia mà. Anh ta đã từng nâng đỡ cô khi trái ngang cuộc đời. Làm sao bây giờ lại ra nông nổi như vậy?

Thê Tần buông người ngồi liệt dưới gạch, chán chường đến rã rời. Cô còn nhớ có lần cô thấy Hải Đăng giống như cô bây giờ. Đó là lần anh bị sạt nghiệp. Anh cũng đã một mình trong phòng bệ rạc vì uống nhiều rượu. Lúc đó Thê Tần còn cảm thấy gần gũi với anh ta. Bây giờ thì xa rồi.

Bây giờ cô một mình với nỗi thất vọng. Còn anh thì bắt đầu một tình cảm mới. Xung quanh anh có biết bao nhiêu người chứ không như cô. Chợt cô thấy hối hận khi đã nhận lời ra đây.

Thà biết từ xa còn đỡ hơn đối với sự thật. Bàng hoàng vô cùng mà không thể nói với ai. Cô chợt thèm được về Sài Gòn lập tức để tìm đến Tường Phương mà khóc.

Đến tối, mọi người tụ tập ở phòng khách. Thê Tần cũng gắng gượng góp mặt. Cô có thể chịu đựng được mọi tra tấn tinh thần, miễn là đừng ai đoán ra tâm trạng của mình. Cô cũng không ngờ mình dũng cảm đến vậy.

Không biết vô tình hay cố ý mà Thu Hà ngồi rất gần Hải Đăng, bên cạnh là dì Kiều. Cô nàng cứ e ấp cúi mặt, ngoan ngoãn như con mèo.

Không khí trong phòng có vẻ trầm lắng. Thê Tần cầm tách trà phủ vào tay cho đỡ lạnh. Dượng Hải, chồng dì Oanh đề nghị một người chơi dương cầm. Dì Oanh cười giải thích:

- Tối nào bé Hạnh nó cũng đàn vài bản. Mấy hôm nay con nhỏ đi chơi, vắng tiếng đàn nghe cũng buồn. Thê Tần chơi đàn được không con? Dạo vài bản đi.

- Dạ.

Thê Tần bỏ tách trà xuống, đứng dậy đến ngồi vào dương cầm. Cô cố ý chọn một bản nhạc vui vui, và cố ý để tâm trí vào bản nhạc, với ý muốn là tạo được vẻ thản nhiên trong mắt mọi người.

Cô chơi một lúc ba bản, rồi quay lại, mỉm cười với mọi người Dương Hải nó như nhận xét.

- Con có vẻ nhận hơn bé Hạnh nhà Dương. Chơi thêm vài bản đi Tần.

Thê Tần xoa xoa những ngón tay, miệng cười thật tươi:

- Dạ thôi, tay con cóng lại rồi Con chơi không được.

Mọi người bật cười chứ không ép. Thê Tần đứng dậy, đóng nắp đàn lại Cô nghe giọng Hải Đăng thật ngọt.

- Thu Hà chơi vài bài đi.

Giọng cô nàng cất lên, nhẹ như hơi sương.

- Dạ, em không biết đàn.

Thê Tần thấy tim nhói lên. Giọng nói Thu Hà dễ thương quá. Sao mà nhu mì đến thế. Như rót vào lòng người nghe. Cô là con gái mà con thấy thích, hướng gì là háo sắc như Hải Đăng.

Cô đi về phía chỗ ngồi của mình nói liền thoáng:

- Hà chơi một bản đi cho vui.

Thu Hà ngược lên nhìn cô, cười mỉm. Cô nhắc lại cũng bằng giọng nói lúc này.

- Mình không biết đàn. Thê Tần đàn hay quá.

Thê Tần lắc đầu khiêm tốn:

- Mình chỉ biết chút ít thôi. Chơi xong một bản, thấy xung quanh không ai ngủ là mình thấy vui rồi.

Cả phòng cười rộ lên, có vẻ thú vị. Thu Hà cũng che miệng cười Ôi trời! Thời buổi này mà còn có những cô gái che miệng cười nữa sao. Đúng là người con gái công dung ngôn hạnh mà đi Kiều cần rồi.

Thu Hà nhỏ nhẹ:

- Con xin phép mấy dì con về.

Dì Kiều giữ lại vẻ nhiệt tình:

- Về sớm vậy con. Đăng đưa Thu Hà về đi con.

Hải Đăng đứng dậy đến lấy chìa khóa. Ra cửa, anh cúi xuống, hỏi cô bằng giọng ân cần.

- Hà lấy thêm áo đi. Coi chừng ra ngoài lạnh lắm.

Anh đi sóng đôi với cô ra sân. Dì Oanh cười với dì Kiều:

- Cái thằng ga lăng ghê. Bởi vậy con gái mới đeo.

Bà Mỹ nói vô tư:

- Xem ra nó có vẻ ưng con bé. Con nhỏ dễ thương thật. Con gái nhà ai mà ngoan quá!

- Mẹ nó dạy nó kỹ lắm. Có một đứa con gái, bà cưng như trứng mỏng.

Quay sang dì Kiều bà nói tiếp:

- Bởi vậy, em mới gọi chị về gấp. Có mấy đám ngáp nghé rồi đó.

Thê Tần cứ nhìn xuống ly trà. Giọng nói và cử chỉ lúc nãy của Hải Đăng cứ như cửa vào tim cô, nhói buốt. Cô biết chắc chắn là anh ta sẽ tán tỉnh Thu Hà. Và càng chắc chắn hơn nữa khi khẳng định cô nàng sẽ bị đổ ngay.

Lần đầu tiên Thê Tần thấy thẩm thía thế nào là thất tình. Đến giờ cô mới hiểu tại sao Hoàng Hương và Xuân Uyên hận Hải Đăng đến vậy.

Hôm sau về Sài Gòn, có cả Thu Hà và dì Oanh vào chơi. Dì Kiều muốn tiếp xúc với cô nàng nhiều hơn, để tìm hiểu về cô con dâu tương lai. Hải Đăng không tỏ ra thái độ đồng tình hay phải đối Điều mà anh ứng xử duy nhất là lịch sự. Thê Tần biết anh sẽ good bye cô bồ mới để dừng chân ở Thu Hà. Giữa thói lãng nhãng trước đây của anh với thái độ nghiêm túc về hôn nhân, cả hai đều làm cho Thê Tần thấy đau. Cô thấy thù ghét vì anh ta đều còn đỡ khổ gấp mấy trăm lần khi thấy anh ta dừng chân.

Bây giờ cô mới thấy rõ một điều, gắn bó với Hải Đăng là hạnh phúc chứ không phải là bất hạnh. Hai năm tiếp xúc với anh ta đã giúp cô khám phá ra điều đó.

Nhưng thù đừng khám phá ra như vậy Xe đưa bà Mỹ và Thê Tần về rồi rẽ hướng nhà Hải Đăng. Thê Tần khoác ba lô phía sau, lê bước vào con hẻm nhỏ.

Tối nay cúp điện, hai mẹ con mở cửa, mò mẫm tìm hộp quẹt. Khi ngọn nến cháy leo lắt. Thê Tần đặt nó trên bàn rồi đi vào phòng, lặng lẽ dọn dẹp.

Bà Mỹ không nói chuyện, chỉ âm thầm đi ra cài cửa. Một lát sau, bà lên tiếng:

- Có lẽ mẹ hơi thủ cựu, nhưng mẹ thấy bà ấy không nên cho con cái đi như vậy. Chỉ mới biết mà đã đến nhà chàng trai ở, thật không hay chút nào.

Thê Tần nhìn xuống chiếc áo trên tay, nói:

- Mẹ đừng có khắt khe quá, mẹ ạ. Chỉ cần người ta có tình cảm với nhau, lễ nghĩa quá mất thoải mái. Với lại Thu Hà cũng nên ở gần anh Đăng để tìm hiểu.

Bà Mỹ quay lại nhìn cô hơi lâu:

- Con không cho vậy là kỳ hả?

- Dạ. Với lại dì Kiều đã có tư tưởng thoáng như vậy, mẹ của Thu Hà khắt khe quá sẽ mất đi sự thân tình... Con nghĩ là bây giờ họ đang vui lắm.

Rồi cô im lặng. Nghĩ đến họ, nghĩ đến ba, cô thấy ai cũng vui vẻ, hạnh phúc. Chỉ có mẹ con cô là cô đơn, thừa thãi, bị cuộc đời hất vào xô xính, với số phận đen tối không thể thoát ra.

Cô ngã người xuống giường. Trong bóng tối mù mờ của căn gác nhỏ, cô nghĩ về những ngày tiêu thư của mình. Tự nhiên nước mắt cô chảy lặng lẽ xuống gối. Cô khóc thầm với ý nghĩ bây giờ đang có một gia đình vui nhộn ở nhà Hải Đăng, chứ không buồn tẻ như góc tối của mẹ con cô.

Thê Tần mệt mỏi rời công ty. Chuyến đi miền Trung như làm cô phờ phạc vì nắng gió, đọng lại một tâm trạng uể oải, rã rời. Thời gian sau này cô hay có tâm trạng đó. Mỗi lần đi xa về, cô chỉ còn nổi ngao ngán. Nếu không vì đồng lương, có lẽ cô đã xin nghỉ rồi.

Bây giờ cô mới thấy ngày xưa mình sung sướng chẳng cần lo gì cả. Đi làm chỉ cốt cho vui. Cô sẽ bằng lòng làm cho shop thời trang, sẽ đem sự thẩm mỹ của mình chăm chút vào cho cách bài trí, thế là đủ.

Xe dừng lại ở một ngã tư chờ đèn xanh, Thê Tần chợt phát hiện Bách Thăng cũng đang dừng xe. Cô bật kêu lên:

- Anh Thắng!

Bách Thắng quay lại, có vẻ hơi lúng túng khi thấy Thê Tàn, nhưng anh vẫn cười thân ái.

- Em đi đâu vậy?

- Em ở công ty về.

Cả hai dẫn xe vào lề đường. Bách Thắng chưa kịp lên tiếng thì cô đã hỏi.

- Anh về lúc nào vậy?

- Ừ... à... mới về hôm qua... Ờ không, anh về cũng hơi lâu, nhưng bận quá nên chưa đến tìm em. Em dọn nhà đi rồi phải không?

- Dạ cũng khá lâu.

- Lúc này em vẫn còn làm ở chỗ cũ hả?

- Dạ.

Im lặng một lát cô lại lên tiếng:

- Chờng nào anh đi?

- Vài ngày nữa.

- Anh có gặp Tường Phương chưa?

- Gặp rồi Anh ghé vào viện nên gặp.

Thê Tàn đứng lặng suy nghĩ. Cô cảm nhận mơ hồ... Bách Thắng có một sự thay đổi nào đó, dù nụ cười của anh vẫn trầm tĩnh, dù giọng nói vẫn ngọt ngào. Một cái gì đó giúp cô hiểu rằng anh đang không thật lòng với cô. Sự nhạy bén làm cô định tìm hiểu. Nhưng anh đã nhìn đồng hồ, rồi cười âu yếm:

- Anh có cái hẹn, cái hẹn quan trọng lắm nên anh phải đi ngay. Em ghi cho anh địa chỉ để anh đến thăm em sau.

Thê Tàn lắc đầu:

- Nhà em khó tìm lắm. Để em gọi điện cho anh sau.

Nói xong câu đó, cô hiểu rằng cô sẽ không gọi cho anh. Điều đó mơ hồ quá nên cô chưa xác định. Thái độ của Bách Thắng làm cô quyết định không cho địa chỉ. Nếu cần thì anh đã hỏi Tường Phương rồi.

Quả nhiên, Bách Thắng cũng không yêu cầu thêm. Anh chia tay với cô như một người bạn. Thê Tàn cắn môi đứng yên bên lề đường. Nỗi buồn dù không xé nát trái tim, nhưng cũng làm cho cô hụt hẫng, rã rời.

Đó làm cảm giác bị cuộc đời hất hủi. Cô đã quen và bắt nhịp với cảm giác đó. Chính vì vậy, cô đã tỏ ra bất cần Bách Thắng

Thê Tần không về nhà ngay, mà đến nhà Tường Phương. Lâu lắm rồi, cô và Tường Phương không gặp nhau. Con nhỏ vẫn chưa có bố, và bây giờ đã bỏ mộng lấy chồng tiến sĩ để lao ra kiếm tiền.

Thấy Thê Tần, Tường Phương kéo ngay vào phòng, và đón cô bạn thân của mình bằng cái nhéo quen thuộc.

- Sao chiều nay tự nhiên tìm tao vậy?

Thấy Tường Phương lại sắp sửa hành động chân tay Thê Tần né người, nhắm mắt:

- Có nhất thiết mày phải nặng tay như vậy mới thể hiện vui mừng không?

Tường Phương cười xòa rồi rút tay lại:

- Thì thôi. Làm gì dữ vậy?

Thê Tần buông giỏ xuống, nằm ngửa ra giường, mắt khép lại:

- Tao mới gặp anh Thắng.

Mặt Tường Phương biến đổi ngay:

- Vậy hả?

Im lặng một lát, cô tò mò:

- Hai người có đi chơi không?

- Không.

- Sao vậy?

- Tao biết mày hiểu lý do về phía anh. Còn về phía tao, tao cảm nhận được sự lạnh nhạt, thế là tao bỏ về.

Tường Phương hỏi thận trọng:

- Mày chỉ gặp anh lúc nãy thôi à?

- Ừ. Anh về hồi nào vậy?

- Tuần trước.

Thê Tần nhớ lại cách nói lập lờ của Bách Thắng lúc nãy. Khi thì bảo mới về. Khi thì bảo lâu rồi. Tự nhiên cô đứng đưng. Cô đã hiểu tâm lý đó rồi. Muốn tránh né, nhưng đồng thời lại thấy ngại. Cô không thích sự thiếu rạch ròi. Anh là con trai mà.

Tường Phương lên tiếng:

- Mà mày nhạy cảm thật đó Tần. Nếu lúc nãy mà vồn và ảnh thì quê lắm. Tao không muốn mày như vậy.

Thê Tần nằm nghiêng người:

- Nói vậy là mày biết cái gì đó về ảnh?

- Biết lâu rồi, nhưng tao không muốn nói với mày. Gia đình mày gặp đủ chuyện, thêm chuyện của ảnh nữa, tao sợ mày không chịu nổi.

Thê Tần mỉm cười.

- Vậy bây giờ nói đi.

Tường Phương nhìn Thê Tần. Cử chỉ bình thản đó làm cô ngạc nhiên. Cô lưỡng lự định tìm cách nói nhẹ nhất, nhưng Thê Tần đã hỏi như không:

- Ảnh nói thế nào với mày?

- Ảnh không nói với tao. Làm sao mà dám nói Ảnh thừa biết tao với mày thân nhau mà. Chuyện này chị Thu trong viện kể lại cho tao nghe đấy.

Tường Phương e ngại nhìn Thê Tần:

- Mày có biết chuyện bác Hinh đến nhà anh Thắng không?

- Thê Tần ngồi bật dậy:

- Đến mượn tiền?

- Không. Không mượn, nhưng than thở gia đình đang gặp khó khăn. Theo tao thì ý của bác ấy là muốn anh ấy giúp đỡ.

Thê Tần buông mình xuống giường, cắn chặt răng, cố nén nghẹn ngào. Thấy cô nằm im, Tường Phương ái ngại:

- Mày bình tĩnh đi Tần. Dù sao bây giờ ba mẹ mày cũng ly dị rồi, mày đâu còn trách nhiệm với bác ấy nữa.

Giọng nói của Thê Tần như không còn cảm giác:

- Tao đoán được lý do rồi. Vậy cũng hay. Nhận ra sớm dù sao cũng hay hơn.
- Chậc! Tao cũng không ngờ tính anh Thắng lại thực tế đến như vậy. Anh không muốn bị liên lụy. Anh nói với chị Thu là gia đình anh nề nếp lắm. Nếu quen với mày, gia đình anh sẽ có ấn tượng xấu.
- Tao không ngờ thời buổi này vẫn còn có những quan niệm như vậy.
- Theo tao thì cái đó chỉ là phụ thôi, điều chủ yếu là anh sợ dính líu tới ba mày. Viễn ảnh bị cha vợ đến vòi tiền làm anh thấy ngán.
- Cũng đúng thôi. Làm sao trách người ta được.

Tường Phương thở dài:

- Tao khinh mấy người con trai tính toán như vậy lắm. Sống với họ, mình cũng không hạnh phúc gì. Nhưng tao nghĩ, chẳng lẽ vì cha mẹ mà mày phải chịu bỏ rơi. Mày đâu có lỗi gì.

Thê Tần đứng dưng:

- Ngày trước tao lý tưởng cuộc sống lắm. Tao nghĩ chỉ cần yêu là đủ. Nhưng bây giờ tao hiểu còn có những cái khác nữa.
- Thật ra cho đến bây giờ, anh Thắng vẫn chưa quen với ai. Anh yêu mày thật tình đó, nhưng lại quá lý trí. Làm chung với anh tao biết. Anh sắp xếp cuộc đời bằng thời khóa biểu hàng hoàng. Có thể sau này anh sẽ cưới vợ cho phù hợp, không cần tình yêu cũng được, anh cần sự hoàn mỹ mà.

Thê Tần thở dài:

- Lúc đầu mới quen, anh có nói với tao, yêu là một lẽ, còn lý trí là một lẽ. Lúc đó tao không hiểu được và cho quan niệm này rất kỳ quái, đến giờ tao mới hiểu.

Tường Phương suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

- Thật là vô lý. Anh cắt đứt như vậy vô lý không chịu được. Rồi đây anh sẽ hối hận.
- Không đâu. Nếu cưới tao mới là hối hận. Gia đình tao nát bét thế này, ai lại không sợ chứ.
- Đừng buồn, Tần. Anh Thắng không đáng để mày quan tâm đâu.

Thê Tần nhắm mắt lại:

- Nói chắc mày không tin, nhưng thật tình tao không thấy buồn. Cảm giác cay đắng cuộc đời thì có, nhưng thất tình thì không.

Tường Phương nhìn cô chăm chăm:

- Không buồn thật à? Như vậy có thể giải thích là mày không yêu ảnh.

Thế Tần nói như thú nhận:

- Tao cũng không biết, lúc trước là yêu hay là thích. Lúc đó tao còn khờ quá. Tao nghĩ nếu bây giờ, chắc tao không hấp tấp nói với ảnh tình cảm của mình.

- Nói vậy có nghĩa là mày đâu có thương ảnh. Không buồn là không thương rồi.

- Hình như vậy, nhất là từ khi...

Cô vùi mặt vào gối, thở dài buồn nản:

- Từ khi tao thấy Hải Đăng có người mới, tao chịu không nổi.

Hai mắt Tường Phương tròn xoe:

- Úi trời! Mày ghen với mấy cô bồ của hắn. Thế có nghĩa là mày yêu hắn rồi Diên quá Tần.

Cô ngừng lại như ngẫm nghĩ, rồi la lên bai bãi:

- Bộ mày không biết tính hắn ra sao mà nhào vô yêu? Trước đây mày vẫn từng bảo ghét hắn mà.

- Từ ghét đi đến thương không xa lắm đâu. Tao cũng đâu có muốn như vậy, nhưng... vậy đó. Nó đến lúc nào, tao cũng không biết nữa.

- Ồ. Nghĩ kỹ thì cũng không có gì lạ. Hắn giúp đỡ mày nhiều quá, xiêu lòng cũng phải thôi. Này! Thế hắn có biết mày yêu hắn không?

- Rất may là không biết.

- Sao lại là may?

- Vì anh ta sắp cưới vợ. Di Kiều đích thân về nước chọn dâu. Mọi chuyện của họ diễn ra tốt đẹp lắm, đến mức tao nổi tao hoài nghi là trên đời này thật sự có nhiều chuyện lý tưởng.

Tường Phương cau trán:

- Lạ thật! Một con người như hấn mà chịu để mẹ chọn vợ cho Tao nhớ tính hấn độc lập lắm mà.

- Không phải đâu. Di Kiều chọn chỉ là chuyện phụ, chủ yếu là anh ta thích nhỏ đó. Nó hiền và thùy mị lắm. Tao chưa thấy ai hiền như vậy.

Cô im lặng, lặng lẽ nhớ lại những cử chỉ của Thu Hà, rồi cười như tự chế giễu:

- Ở bên cạnh nhỏ đó, bảo đảm mày sẽ có cảm giác mình như những con khi loì chơi.

- Vậy hả?

Tường Phương bắt đầu hiểu ra, cô lý luận ngay:

- Mấy người bay bướm cuối cùng dừng chân ở một cô nàng thùy mị, nét nạ Có thể cô ta không đẹp như bồ của họ, nhưng họ lạ thương và thủy chung tới bến.

Thê Tần quay mặt đi. Lý luận của Tường Phương rất đúng. Chính vì nó đúng nên cô rất đau lòng. Giá mà Tường Phương đừng nói gì hết, trốn tránh sự thật bao giờ cũng đỡ khổ hơn. Tự nhiên cô thấy giận lên:

- Có cần mày phải thức tỉnh tao bằng kiểu đó không?

Cô bặm môi, chớp chớp mắt, rồi khóc thật sự, Tường Phương quỳnh lên:

- Tao chỉ nhận xét chung thôi. Tao đâu có cố ý khuyên mày quên kiểu đó. Với lại trong cái chung bao giờ cũng có những cái riêng, cuộc sống đâu có gì là tuyệt đối, có thể là...

Thê Tần lắc đầu:

- Mày lý luận lung tung, tao nhức đầu lắm.

Cô loay hoay lấy chiếc khăn hi mũi, rồi ngược lên:

- Có rãnh không?

- Chi vậy?

- Đi ăn kem. Chiều nay, tao không muốn về nhà.

Tường Phương quay đi chỗ khác, cười kín đáo Thê Tần cuối cùng cũng chẳng khác trước tí nào dù nó luôn tự nhận mình là già. Cô nhớ lúc còn đi học, mỗi lần buồn cái gì đó là cô nàng đi rong trong thành phố ăn quà một nghỉ. Và

thật tình là sau đó Thử Tần thật sự nguôi ngoai. Tự nhiên cô thấy thương Thử Tần vô cùng. Nó mãi mãi là một đứa trẻ hồn nhiên. Để một cô tiểu thư như vậy chịu những bất hạnh thì thật là tàn nhẫn.

Một lát sau, cả hai đã vào một quán kem Ý. Tường Phương đi trước, đưa mắt tìm bàn trống. Cô chợt thấy Hải Đăng ngồi ở bàn trong góc phòng, bên cạnh là một cô gái có nét mặt bầu bĩnh, hiền hậu mà cô đoán là Thu Hà.

Tường Phương vội quay lại, kéo Thử Tần đi ra. Nhưng Thử Tần không chịu:

- Sao vậy?

- Tự nhiên tao không muốn ăn ở đây, qua quán bên kia ăn ngon hơn.

Nhưng Thử Tần đã thấy hai người kia, cô khẽ gật đầu chào, rồi quay qua Tường Phương nghiêm mặt:

- Làm như vậy là hèn nhát lắm, Phương.

Cô đĩnh đạc kéo Tường Phương đến một bàn trống, và ngồi quay lưng về phía Hải Đăng. Tường Phương nói khẽ:

- Có phải cô nàng đó không?

- Phải.

- Mà bảo nhỏ đó ở Đà Lạt mà.

- Nó vô đây mở tiệm may ở nhà bà dì.

- Để dễ gần hán hả?

- Chắc vậy.

Tường Phương kín đáo nhìn về phía Thu Hà:

- Hiền, có vẻ khờ và nhu nhược. Mẫu con gái hợp với bếp núc và nuôi con.

Thử Tần mỉm cười. Nhỏ này hay có tật nhận xét người khác khi mới gặp lần đầu, và bao giờ cũng nhận xét đúng... tới tám mươi phần trăm. Đúng là nhìn vào Thu Hà, ý nghĩ đầu tiên của mọi người là: Hiền. Cô nàng có đặc trưng hay thật.

Tường Phương vẫn không ngớt nhìn Thu Hà một cách tò mò, rồi nói tiếp:

- Cô nàng cũng đẹp, nhưng không bằng mà. Mà có vẻ đài các tiểu thư, còn nó có vẻ hoa đồng cỏ nội.

- Đừng nhìn họ nữa, Phương. Tao không muốn anh ta biết mình chú ý tới anh ta.

Tường Phương quay lại, múc muỗng kem đưa lên miệng:

- Ừ! Thì không nhìn. Nhưng thật tình tao thấy nhỏ đó có vẻ nhạt nhẽo quá. Nhìn cách nó cười, tao thấy không sinh động tí nào cả.

- Tại mày hay có ấn tượng thì có. Hiền là đủ rồi.

Tường Phương chột nói nghiêm chỉnh.

- Có thể mày tưởng lầm? Có khi nào hẳn chỉ xem nó như bạn, hoặc em gái Mày không tìm hiểu thử xem. Tao không tin là hẳn thích được con nhỏ như vậy đâu.

Thê Tần mở mắt lớn như hỏi:

- Giải thích?

- Này nhé. Hẳn rất có cá tính, mà theo tao thì nhỏ đó vô vị. Đồng ý là hiền, nhưng phải sinh động một tí chứ. Nó không đủ trình độ để hiểu hẳn đâu. Nếu là tao, tao sẽ hỏi thẳng hẳn.

- Mặt tao mỏng lắm đấy Phương.

Tường Phương cười khi:

- Bộ mày không biết cách hỏi khéo sao?

Thê Tần ngậm muỗng kem giữa môi, tư lự:

- Anh ta tinh ranh lắm. Anh ta hiểu cả những ý nghĩ trong đầu mình nữa kìa, nói mất khéo gì thì cũng bị nhận ra ngay. Tao không muốn biết chuyện của họ đâu.

Tường Phương nhún vai:

- Nhát như thỏ!

Ở bàn kia, Hải Đăng và Thu Hà đã đứng dậy. Khi thấy hai người đi ngang qua, Tường Phương kêu lên vui vẻ:

- Anh Đăng!

Hải Đăng hơi cười rồi đi đến bàn cô Tường Phương vội kéo ghế:

- Anh ngồi chơi.

Hải Đăng kéo chiếc ghế cho Thu Hà, rồi ngồi xuống cạnh Tường Phương.

- Lâu ghê không gặp hai cô.
- Bạn mới của anh hả? Giới thiệu đi.

Hải Đăng nói ngắn gọn:

- Cô ấy tên Thu Hà.

Anh quay qua Thu Hà, nhìn cô với một cách dụi dàng:

- Đây là Tường Phương, bạn của Thế Tàn. Em còn nhớ Thế Tàn không?
- Dạ, nhớ.

Tường Phương điều tra ngay:

- Thu Hà làm gì vậy?
- Dạ, em làm thợ may.
- Làm nghề đó thích quá nhỉ. Khi nào có dự tiệc, đến nhờ Thu Hà làm cố vấn nghe.
- Dạ, mấy chi có may đồ, cứ đến tiệm em, em tính rẻ cho.

Tường Phương nhìn Thế Tàn như hỏi, không biết câu nói đó đùa hay thật. Nếu đùa thì vô duyên nhạt nhẽo, còn nói thật thì cũng không tế nhị chút nào. Cách nói chuyện của Thu Hà làm cô chẳng biết gì để hỏi nữa. Tự nhiên cô cũng ngồi im.

Không khí như trầm lặng, chẳng còn gì để nói. Hải Đăng nheo mắt với Tường Phương, ánh mắt có chút giễu cợt như muốn bảo: “Thế nào, cô điều tra đủ chưa?” Và Tường Phương vốn rất hoạt bát, bây giờ cũng không biết nói gì.

Hải Đăng cũng cố im lặng, xem các cô sẽ ra sao. Thế Tàn thấy sự im lặng này kỳ cục không thể tưởng. Và mặc dù trong tim như bị bóp nghẹt vì sự có mặt của họ, cô vẫn dùng hết nghị lực để cười thật cởi mở.

- Lúc này Hà có hay về Đà Lạt không?
- Không có. Tại vì mắc đồ khách quá nên mình không về.
- Chắc Hà nhớ nhà lắm nhỉ?
- Mấy ngày đầu thì mình còn nhớ, nhưng bây giờ bận công chuyện lu bu nên không nhớ nữa.

Đến lượt Thê Tần cũng không biết nói gì. Thu Hà có cách nói chuyện làm người ta chẳng còn hứng thú để tiếp tục câu chuyện. Cô ngồi im chờ họ tự động ra về. Hải Đăng thấy im lặng vậy là đủ. Anh cười cười, đứng dậy:

- Hai cô ngồi chơi nghe. Mình về đi em.

- Dạ.

Thu Hà ngoan ngoãn đứng lên. Khi họ đi rồi, Tường Phương quay qua Thê Tần.

- Sao?

- Sao là sao?

- Tao thấy nhỏ đó chẳng có gì thu hút cả. Đầu óc nó đơn giản cực kỳ.

- Mới nói chuyện có vài câu đã vội kết luận. Chủ quan!

- Cần gì phải nói chuyện nhiều mới biết.

- Có lẽ tại mày háo sắc quá. Đừng làm người ta sợ nữa Phương. Tao thấy mày cộng với nhỏ Hà chia đôi mới vừa đó.

Tường Phương im lặng một lát rồi chợt cười khi:

- Mày cũng hay thật, nhìn cái cách vui vẻ, đồ ai nhận ra tim nàng thoi thóp. Mày muốn chứng minh cho hắn thấy mình vô tư à? Ngốc nghếch. Việc gì mà phải làm như vậy chứ?

- Vậy tao phải khóc rống lên bảo mình đau khổ à? Tao không muốn bị hắn cười vô mũi tí nào.

- Mày không cần phải khóc lóc gì cả, nhưng cứ để hắn biết mày buồn. Biết đâu, hắn đoán mày yêu hắn, hắn sẽ ngả về mày.

Thê Tần chớp mắt, suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Đừng nhắc tới họ nữa, Phương. Tao chán đời lắm rồi.

Tường Phương chợt nhận ra mình đi quá xa Cô hiểu mình càng nói thì Thê Tần càng buồn thêm. Khi người ta đã thất tình thì cách hay nhất là lắng nghe chứ đừng nói gì cả.